

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116222590
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7116222590.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a členov senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu F.. K. Q., G. I. S., Z.. E. Č.. XX, zastúpeného JUDr. Alicou Petrovskou Homzovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Moyzesova č. 46 proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Račianska č. 71, o zaplatenie 10.097,54 eura s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 29.11.2019 č.k. 19C/198/2016-252 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výrokoch o trovách konania.

Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 7.952,36 eura s príslušenstvom, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a konanie v časti o zaplatenie sumy 655,60 eura s príslušenstvom zastavil. Zároveň žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 58% a odvolacieho konania v celom rozsahu.

2. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že žalobcovi bolo uznesením Krajského riaditeľstva zo dňa 20.7.2005 vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania formou spolupáchatelstva a následne uznesením v prípravnom konaní na základe rozhodnutia Okresného súdu Michalovce zo dňa 22.7.2005 sp.zn. 4Tp/89/2005 bol vzatý do väzby ako obvinený z trestného činu vydierania formou spolupáchatelstva. Väzbu vykonal v čase od 20.7.2005 do 18.1.2006. Rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 27.9.2012 sp.zn. 2T/84/2006 bol oslobodený spod obžaloby prokurátora z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4To/11/2013 bolo zamietnuté odvolanie prokurátora. Ďalej súd vychádzal zo zistenia, že žalobca v konaní uplatňoval nárok na náhradu škody pozostávajúci z troch právneho zastúpenia vynaložených v trestnom konaní vo výške 9.521,15 eura a tiež náhradu škody titulom ušlej mzdy vo výške 576,39 eura, ako mzdu, ktorá mu mala byť počas trvania pracovného pomeru zaplatená a pre výkon väzby s ním zamestnávateľ ukončil pracovný pomer. Žalobca bol vzatý do väzby z dvoch väzobných dôvodov, žalobca väzbu vykonával v Ústave pre výkon väzby v čase od 20.7.2005 do 18.1.2006 a následne bol dňa 27.9.2012 spod obžaloby oslobodený.

3. Na základe uvedených zistení a po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že nárok žalobcu je čiastočne dôvodný. V prejednávanej veci považoval za nesporné, že žalobca bol rozsudkom okresného súdu oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok mu kladený za vinu nie je trestným činom a teda že uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia boli zrušené pre nezákonnosť a teda sú nezákonné. Uplatnené trovy právneho zastúpenia v predmetnom trestnom konaní, ktoré bolo nezákonne

vedené, podľa názoru súdu treba považovať za škodu, ktorá žalobcovi vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia. Súd preto neuznal obranu žalovanej spočívajúcej v tom, že je potrebné skúmať, či žalobca si sám nezavinil predmetné trestné stíhanie, pretože relevantným je neskorší výsledok v predmetnej trestnej veci a neuznal ani žalovanou vznesenú námietku premlčania. Bol toho názoru, že žalobca si uplatnil nárok v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia až podaním zo dňa 7.2.2017. Je tomu tak preto, že pokiaľ škoda spočíva vo vynaložených nákladoch na obhajobu v trestnom konaní, v spojení s ktorým bol obvinený vzatý do väzby je potrebné vyjsť z kauzálnej previazanosti oboch zodpovednostných titulov, pretože každý úkon právnej služby, ktoré obhajca urobí na obranu obvineného pred väzbou je zároveň úkonom chrániacim jeho záujmy v rámci trestného stíhania. Trovy obhajoby obvineného vyvolané väzbou a trovy obhajoby vyvolané jeho trestným stíhaním ako takým sa prelínajú. V prejednávanej veci teda boli splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu, pokiaľ ide o existenciu nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nimi. Z uvedeného dôvodu sa preto súd zaoberal výškou skutočnej škody v podobe trov právneho zastúpenia v predmetnom trestnom konaní a za dôvodné považoval niektoré námietky žalovanej. Súd neuznal obranu žalovanej vo vzťahu k účtovným dátumom úkonov - návštev klienta, pokiaľ išlo o dátumy 20.9.2005, 23.11., 9.12.2005 a 3.1.2006, pretože týmito poradám predchádzali úkony právnej služby odlišné od úkonu návšteva klienta a nie je vo vzťahu k nim náležité namietat ich neúčelnosť, pretože boli vynútené predchádzajúcim úkonom, resp. slúžili k vykonaniu nasledujúcich úkonov. Dospel preto k záveru, že žalobca v konaní dôvodne uplatnil škodu vo výške 7.952,36 eura s príslušenstvom. Z uvedeného dôvodu v prevyšujúcej časti žalobu zamietol potom, čo konanie ohľadom sumy 655,60 eura zastavil z dôvodu späťvzatia v časti žaloby. Predmetnom zamietnutia bol aj nárok žalobcu na náhradu škody v sume 576,39 eura spočívajúci v ušlom zisku, keďže súd bol toho názoru, že žalobca nepreukázal minimálne príčinnú súvislosť medzi tvrdým ušlým ziskom a nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Bol toho názoru, že žalobca nepreukázal, že k ukončeniu jeho pracovného pomeru došlo v súvislosti s predmetným trestným stíhaním.

4. Vzhľadom na to, že žalovaná bola v omeškani s plnením peňažného dlhu, zaviazal žalovanú zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 5%. Bol toho názoru, že žalovaná sa dostala do omeškania 27.9.2016 (lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody) a žalobca si uplatnil úroky z omeškania až doručením žaloby na súd 30.9.2016.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd s poukazom na ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 C.s.p. majúc za to, že žalobca má právo na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 58% a na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania podala včas odvolanie žalovaná. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku zmenil a žalobu zamietol.

7. V odvolaní uviedla, že nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu o uplatnení nároku na náhradu škody len z titulu uznesenia o vznesení obvinenia. V tejto súvislosti uviedla, že žalobca ako žalobný dôvod pre uplatnenie nároku na náhradu škody výslovne uviedol nezákonné rozhodnutie ako rozhodnutie o vzatí ho do väzby. Odvolací súd preto išiel nad rámec žalobcom vymedzeného žalobného dôvodu, keď konštatoval, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody bol uplatnený aj z titulu nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia. Považuje preto záver súdu o nevyhnutosti posudzovať uplatnený nárok ako náhradu škody aj z titulu uznesenia o vznesení obvinenia za nesprávne právne posúdenie veci. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie sa riadne nevyporiadal so vznesenou námietkou premlčania. Podľa jej názoru žalobca nárok na náhradu škody v podobe trov obhajoby prvýkrát aj z titulu uznesenia o vznesení obvinenia uplatnil až v písomnom podaní zo dňa 6.2.2017, ktorý bol doručený 7.2.2017. Žalobca bol oslobodený spod obžaloby 10.4.2013 a vzhľadom na znenie § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je nepochybné, že posledným dňom v čase uplatnenia nároku na náhradu škody bol deň 10.10.2016. Ďalej namietala, že súd sa nevyporiadal s jej námietkou a to, že existuje konkrétne preukázanie zavinenia konania žalobcu, ktorý si zvesie obvinenia za vinu sám. Bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie riadne skúmať, či s prihliadnutím na konkrétne správanie sa žalobcu nedošlo k naplneniu negatívnej podmienky a to bez ohľadu na neskorší výsledok trestného konania.

8. Vo vzťahu k priznanej náhrade škody vo výške 7.952,36 eura namieta priznanie náhrady škody v celkovej výške 402,61 eura a to za konkrétne úkony zo dňa 22.7.2005, 10.10.2005, 14.11.2005, 16.12.2005, 2.1.2006 16.1.2006. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje za nesprávne aj výroky o trovách konania. Za nesprávne právne posúdenie veci považuje uloženie povinnosti nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v celom rozsahu. Je toho názoru, že aj v prípade posúdenia odvolania žalovanej vo veci samej odvolacím súdom ako nedôvodného, môže žalobcovi vzhľadom na výsledok konania patriť náhrada trov konania len v rozsahu 58%, tak ako to určil súd prvej inštancie vo IV. výroku a preto je potrebné ďalší výrok o trovách konania bez ďalšieho zrušiť.

9. Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 375 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

10. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ak pri rozhodovaní vychádzal z názoru o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak žalobe v tejto časti vyhovel. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia na právne normy, ktoré uviedol súd prvej inštancie poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje.

11. K odvolaniu žalovanej je potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že žalobca svoj nárok uplatnil výlučne z titulu nezákonnosti väzby.

12. V prejednávanej veci zo žalobného návrhu je zrejmé, že žalobca v konaní uplatnil nárok na náhradu škody spočívajúci v trovách právneho zastúpenia, ktoré vynaložil v súvislosti vo vzťahu k nemu vedenom trestnom konaní. V tejto súvislosti možno súhlasiť s názorom odvolateľky v tom, že nároky z titulu nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia a rozhodnutia o vzatí do väzby sú samostatnými a teda odlišnými nárokmi. Povinnosťou súdu je však (ak to umožňujú urobené skutkové zistenia) posúdiť uplatnený nárok podľa všetkých do úvahy prichádzajúcich hmotnoprávných ustanovení, teda nielen z hľadiska právneho názoru predostretého súdu samotným žalobcom. Žalobca totiž nie je povinný svoj nárok právne kvalifikovať a súd teda nie je právnu kvalifikáciu žalobcom uplatneného nároku ani viazaný. Pokiaľ teda súd prvej inštancie posúdil žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia v súvislosti s trestným konaním ako nárok z nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia, správne posúdil jeho uplatnený nárok podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení, a to ust. § 3 ods. 1 v spojení s § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

13. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že pri posudzovaní nárokov z nezákonného rozhodnutia neprichádza do úvahy, skúmať existenciu zavinenia, respektíve nezavinenia trestného stíhania vzhľadom na to, že vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu je relevantný iba výsledok v predmetnej trestnej veci, v danom prípade to, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený.

14. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku odvolateľky v tom, že nárok uplatnený žalobcom je premlčaný. Správne uviedol súd prvej inštancie, že žalobca si neuplatnil predmetný nárok v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia podaním zo dňa 7.2.2017, ale už podaním samotnej žaloby 30.9.2016.

15. Vo vzťahu k priznanej výške náhrady škody odvolací súd poukazuje na precízne dôvody uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie, ktorých súd prihliadol na všetky námietky žalovanej a súdnemu prieskumu podrobil všetky jej námietky. K žalovanej namietanej priznanej náhrade škody v celkovej výške 402,61 eur za konkrétne úkony je potrebné uviesť, že jednotlivé úkony právnej služby ňou uvádzané boli vynaložené účelne.

16. Rozhodnutie súdu prvej inštancie treba považovať za správne aj vo vzťahu k výroku o trovách konania, ak súd priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu v konaní.

17. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že nie sú dané žalovanou uvádzané odvolacie dôvody, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

18. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorých právo na náhradu trov odvolacieho konania má úspešná strana v konaní, v danom prípade žalobca, preto mu odvolací súd priznal aj náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

19. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).